

Sygn. akt V KZ 62/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 18 września 2013 r.

w sprawie **A. M.**

skazanego z art. 222 § 1 k.k. i inne

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w S.

z dnia 24 czerwca 2013 r.,

w przedmiocie odmowy przyjęcia, wniesionej przez skazanego, kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 marca 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 15 października 2012 r.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

A. M. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 15 października 2012 r., m. in. za czyn z art. 222 § 1 k.k. i inne na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten został na skutek wywiedzionej apelacji utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 6 marca 2013 r.

Po złożeniu wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego i uzyskaniu tego uzasadnienia, w dniu 2 maja 2013 r. (k. 4 akta) skazany złożył w Sądzie Okręgowym sporządzoną i podpisaną przez siebie kasację. W związku z tym, zarządzeniem z dnia 10 maja 2013 r. (k.8, akta) wezwano skazanego do usunięcia braku formalnego kasacji, przez sporządzenie jej i podpisanie przez adwokata wskazując termin, w którym brak powinien zostać usunięty, a także procesowe konsekwencje zaniechania (k.9). W odpowiedzi

skazany wystosował do Sądu pismo „wniosek dot. obrońcy z urzędu” z dnia 20 maja 2013 r. (k. 12), w którym przedstawił własną interpretację treści art. 526 § 2 k.p.k. i wniósł o przyjęcie sporządzonej przez siebie kasacji.

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący IV Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w S. z dnia 24 czerwca 2013 r., na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia tak sporządzonej kasacji jako, że nie odpowiada ona wymogom formalnym.

Skazany wywiódł od tego zarządzenia zażalenie twierdząc, iż z art. 526 § 2 k.p.k. nie wynika obowiązek lecz uprawnienie złożenia kasacji podpisanej i sporządzonej przez podmiot fachowy. Gdyby było inaczej na pewno zwróciłby się do sądu o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazać należy skarżącemu, iż wbrew temu co twierdzi, zgodnie z art. 526 § 2 k.p.k. jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Prokuratora Generalnego albo Rzecznika Praw Obywatelskich, powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym. Owo zawarte w treści tego przepisu sformułowanie „powinna”, którego błędnej interpretacji podjął się skazany, oznacza tyle samo co „musi”. Z treści art. 526 § 2 k.p.k. wynika bezwzględny nakaz, przymus adwokacko-radcowski należący do warunków dopuszczalności kasacji. Niedopełnienie tego obowiązku, o czym był pouczany skazany, rodzi skutki zgodne z podjętą decyzją przez Sąd Okręgowy. W związku z tym, że skazany nie usunął braku formalnego kasacji, zgodnie z art. 530 § 2 k.p.k., trafnie odmówiono przyjęcia wniesionego przez niego nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Ze wskazanego przepisu wynika bowiem, że prezes sądu, do którego wniesiono kasację, odmawia jej przyjęcia m.in. w okolicznościach, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k., tj. wówczas, gdy nie uzupełniono braku pisma w terminie.

W zażaleniu A. M. nie wskazał jakichkolwiek racjonalnych argumentów, które skutkowałby podważeniem wydanego przez Przewodniczącego zarządzenia.

Kierując się powyższym orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.

